

ЕВЛЕНИЕ 7.

И С А К Ъ С А М Ъ.

Исакъ (безпокойно крачи и утива ту на една страна, ту на друга).

Тъ сж!... безъ друго — тъ сж!... (ядовито удре ржцѣ) Какъ не влѣзохъ въ ржцѣ ми!... (опште по-ядовито и клатешкомъ глава) Но и тѣзи Българе дебелоглави били — хж!... Чакай! шгж на-карамъ азъ да ги изпекжтъ всичкитѣ на огънѣ!... азъ ги познавамъ всичкитѣ... (крачи умислено) Лошево! лошево, когато Петъръ и дъртакътъ Иванъ се евяватъ въ Търново и правятъ такива бъркотии... Въ Цариградъ съкашъ че гарга имъ изпила умътъ, та не можяхъ да премахнжтъ тогози дъртака, — толкова време съдя тамъ... А тъ сж, безъ друго — тъ сж! и проклятата баба Кера! А! трѣба мърки да се зематъ... Не се сбждватъ надъждитѣ ти, Исаче! развалятъ се хубавитѣ ти планове... Ехъ! пусти дебелоглави Българе! И велможитѣ му таквизъ, и простацитѣ му таквизъ — огънѣ да ги гори всичкитѣ!... (ядовито махнува съ ржцѣ и си утива).

СЦЕНА ТРЕТЯ.

Гробништа въ мѣнастирска ограда. Вижда се мѣнастирятъ. Поштя. Тихо. Черковата освѣтена. Отъ време на време доноева се отъ тамъ слабо пѣние: „Господи помилуй!“

ЕВЛЕНИЕ 1.

ДВАМА КАЛУГЕРИ — СТРАЖАРИ.

Единътъ калугеринъ се показва отъ едната страна, другиятъ отъ другата. Срѣшнатъ се и се покланятъ единъ на други.

Единътъ калугеринъ.

Добра срѣшта, Отче. Благослови.

Другиятъ калугеринъ.

Богъ да благослови, брате. О-х-охъ! (подпирва се на тоягата си)
Да ли мина третята стража?

Първиятъ калугеринъ.

Вече четвъртата доближава...